

Închinare și slujire

Închinare și slujire

Orice creștin primește și dă

În partea lui exterioară, creștinismul este o combinație bine balansată a părților pasive și active ale vieții noastre divine. Fiecare creștin este unul care primește în tot timpul vieții lui. El trebuie să stea zilnic la picioarele Domnului Isus și să-l asculte Cuvântul (Luca 10.39) și să cultive acest spirit liniștit care asigură o stare potrivită pentru a primi ceva. Fără aceasta, el nu va avea ceva de dat în afară. Apoi, după ce a primit, el se simte îndemnat de dragoste să dea. Dacă ne bucurăm să știm că păcatele ne sunt iertate, bucuria noastră nu va fi completă până ce nu vom spune și altuia. Dacă un adevăr proaspăt al Scripturii a fost înțeles, nu-l vom cunoaște în mod real până ce îl vom pune în lucrare. Posedăm în mod real un adevăr numai când îl comunicăm.

Un creștin este asemenea unui bazin: trebuie să aibă o gură de intrare și una de ieșire. Dacă ajunge atât de mult absorbit de activitățile creștine încât mereu încearcă să dea fără să se oprească pentru a primi, va rezulta goliciunea și sărăcia spirituală. Dacă degenerază într-un mistic visător care respinge orice formă de activitate creștină, pentru un pretins zel de mai bună cunoaștere a adevărului divin, va ajunge într-un exces și o dezordine spirituală, iar pierderea îi va fi mare. „De la cel care nu are, și ceea ce are i se va lua” (Matei 25.29) s-a spus robului care a primit un talant, dar nu l-a pus în lucrare ca să aibă și dobândă.

Închinarea – activitate spirituală față de Dumnezeu

Orice activitate creștină reală izvorăște numai din dragostea lui Dumnezeu cunoscută în sufletul omului. Ea are și pe Dumnezeu Însuși ca obiect și scop (închinare), și pe cei dintre oameni ca imediat obiect al lor (slujire), spre gloria lui Dumnezeu. Totuși închinarea trebuie să fie întâi. Deoarece ea este o activitate pur spirituală îndreptată către Dumnezeu, care nu dă un beneficiu concret nimănui altuia, ea este mult neglijată și puțin înțeleasă. Când creștinii se adună și se apropie în mod conștient de prezența lui Dumnezeu ca să-și verse inimile în mulțumire și închinare, mulți vor fi gata să-i certe că-și pierd vremea: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mir?” (Marcu 14.4). Închinătorilor li se va spune să meargă afară și să facă un lucru care să fie beneficiu practic pentru alții.

Activități care nu sunt nici închinare, nici slujire

Alții, așa-numiți slujitori, atât de mult „se gândesc la cele pământești” (Filipeni 3.19) încât nu caută nicidecum „cele de sus” (Coloseni 3.1), pe care orice credincios este chemat să le urmărească. Scopul lor este limitat la câștigul material al omului – o degradare spirituală teribilă. Un articol dintr-o revistă descria vederile unor astfel de oameni cu privire la felul cum o „biserică” ar merge bine: „Să instruiim pe oameni în muzică, să producem oratori și atleți, oameni care să înceapă studiul biblic cu o mulțime de glume și să facem biserica un centru social, scriitorii să creeze un nou spirit comun tuturor. Ca rezultat, se vor arăta valorile locale.” Astfel de activități nu sunt nici închinare, nici slujire. În ele nu este nimic pentru Dumnezeu și nimic pentru binele spiritual al omului. Astfel de așa-numiți slujitori și biserici nu au nicio idee de ceea ce înseamnă în adevăr închinare.

Închinarea – răspuns al celui credincios către Dumnezeu cunoscut ca Tată

Ce este închinarea? În Vechiul Testament acest cuvânt era deseori folosit într-un sens ceremonial: „a te pleca jos” îi era sensul literal. În Noul Testament acest cuvânt își are sensul lui lăuntric și spiritual. Înseamnă revărsare a adorării, iubire a celui credincios care are un răspuns către Dumnezeu care este cunoscut ca „Tată”.

Închinare „în Duh”

În Ioan 4.21-24 Domnul face deosebire cu grijă între „adevărații închinători” și închinătorii potrivit ritualurilor vechi. După ce vorbește despre Tatăl ca Obiect al închinării, El adaugă: „Dumnezeu este Duh și cei care l se închină trebuie să l se închine în duh și în adevăr.” Trebuie să l te închini Tatălui potrivit cu ceea ce S-a revelat El Însuși că este. Închinarea trebuie să fie în duh pentru că Dumnezeu este Duh. În felul acesta, închinarea adevărată nu este un act de emoții religioase trezite de un ritual impresionant sau (și) de muzică (lucruri de la nivelul sufletului. Ed.). Duhul este cea mai înaltă parte a omului și dacă nu ne închinăm în duh, nu ne închinăm deloc.

Închinare „în adevăr”

Închinarea noastră trebuie să fie și „în adevăr”. Adevăr înseamnă realitățile lui Dumnezeu Însuși – ceea ce S-a revelat El Însuși că este. Numai Domnul putea spune: „Eu sunt... adevărul” (Ioan 14.6). Numai El este revelația perfectă a lui Dumnezeu; și Domnul ni l-a descoperit pe Dumnezeu ca Tată. De aceea Domnul spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Deci, Tatălui avem să ne închinăm, în lumina acelei revelații care ne-a venit în Hristos. Totuși, ceea ce nu dă lui Hristos adevăratul loc nu este adevărată închinare. Închinarea prin Duhul lui Dumnezeu și lauda în Hristos Isus merg mână în mână (Filipeni 3.3).

Acesta este un fapt extrem de important. Dacă am înțeles că adevărata închinare este în duh, vom fi eliberați de ideea ritualistă care gândește că ne putem închina lui Dumnezeu în felul omului – cu cât mai impresionantă este ceremonia, cu cât mai mari cele înconjurătoare, cu atât mai mult ar fi acceptată închinarea. De asemenea, când înțelegem că o închinare reală trebuie să fie în adevăr, vom fi scăpați de încercarea de a ne închina lui Dumnezeu ca urmare a științei sau a studiului lucrării mâinilor lui Dumnezeu în natură. Vom căuta cunoașterea lui Dumnezeu Însuși așa cum este descoperită în Hristos.

După închinare – slujirea, potrivit îndrumării Domnului Isus

După închinare vine slujirea, rezultat al activității pline de har a iubirii divine în inimile credincioșilor, care îi conduce la o mare varietate de lucrări pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binele sufletelor. Să nu facem aici vreo greșeală! Adevărata bază a unei slujiri adevărate este aceea că, deși este făcută ca alții să fie ajutați, ea este inițiată pentru plăcerea și sub îndrumarea Domnului Isus Hristos.

Singurul nostru motiv în slujire trebuie să fie să plăcem Domnului, care este exemplul nostru măreț în privința aceasta. Vorbind despre Tatăl, El spunea: „Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui” (Ioan 8.29). Nu este de ajuns să facem lucruri corecte. Lucruri drepte făcute cu un motiv rău sunt rele înaintea lui Dumnezeu. Nu este de ajuns nici să acționăm cu un motiv drept, dacă acționăm, simplu, după gândurile noastre. Un om poate fi un bun lucrător, dar nu și slujitor. Dacă este încăpățânat și independent, mereu se va arăta împotriva dorințelor stăpânului și va aduce tulburare. Nu va fi de prea mare folos. Din nou, Domnul este Exemplul nostru. În Ioan 4.34 El spunea: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să sfârșesc lucrarea Lui.” Slujirea, deci, nu este o simplă lucrare, chiar bună lucrare, nici chiar activitate creștină de felul cel mai apropiat Scripturii, ci este acea activitate de sub îndrumarea Domnului.

Ioan 12.1-9 ne dă o bună ilustrare. Marta slujea: ea era la lucru la acea cină și mulți au beneficiat de ea, dar punctul important este că ea a făcut aceasta pentru Domnul. „I-au pregătit o cină acolo”. Era o slujire adevărată făcută dintr-o inimă plină de dragoste pentru Acela care înviase din morți pe fratele ei. Apoi „Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu El”, un exemplu al acelei comuniuni cu Stăpânul, singura care dă caracter și de slujire și de închinare. Maria a luat mirul de nard curat de mare preț și l-a uns picioarele lui Isus (vers. 3). Ea a vărsat tot mirul pentru Domnul. Era revărsarea unei inimi preocupată numai de Hristos. Mirosul mirului a umplut casa. Închinarea adevărată este înmiresmată.

Tatăl caută închinători (Ioan 4.23). Domnul are nevoie de slujitori (2 Timotei 2.1-7). Să răspundem la amândouă dorințele.

Închinarea nu este o formă; este exprimarea personală a dragostei și a adorării

Noi nu trebuie să avem vreo formă pentru închinare. Iudeii din dispensația dinaintea noastră aveau o anumită formă de închinare exterioară, națională, ceremonială, care ar fi fost primită de Dumnezeu dacă era adusă cu o inimă dreaptă. Dar inimile lor nu erau drepte, încât Domnul avea să spună: „În zadar Mi se închină ei” (Matei 15.9). Dar închinarea noastră astăzi nu este națională, nu înseamnă a spune anumite cuvinte sau a face unele ceremonii. Ea este expresia conștiinței, personale a dragostei și a adorării către Dumnezeu a inimilor noastre răscumpărate, individual.

Închinarea nu este o slujire; este o revărsare de adorare

Uneori oamenii vorbesc despre închinare față de Dumnezeu ori de câte ori este vreo slujire. Un predicator se ridică într-o duminică dimineața și zice: „Să începem închinarea Domnului cu cântarea „Veniți, voi cei păcătoși, trudiți și împovărați.” Pentru el, închinarea înseamnă desigur orice fel de adunare religioasă. Dar nu este așa! Poate fi o adevărată slujire pentru Domnul când cineva conduce o adunare ca să zidească pe cei credincioși sau ca să vestească mântuirea celor păcătoși; dar aceasta nu este închinare nici pentru predicator, nici pentru ascultători. Închinarea nu este nici a asculta, nici a prezenta predici, nu este nici rugăciunea sau cântarea unor imnuri de evanghelizare. Închinarea este acea revărsare de adorare care se înalță din sufletul celui răscumpărat către Dumnezeu și nimic altceva!

Creștinii sunt și preoți și slujitori

Iar creștinii sunt și preoți și slujitori. 1 Petru 2.5, 9 ne spune: „sunteți zidiți... o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos (și, de asemenea) o preoție împărătească... ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” Aceste cuvinte au fost scrise către toți creștinii, nu către unii care ar forma „clerul”. Deci toți suntem o preoție și sfântă și împărătească. Ca preoție sfântă aducem daruri spirituale lui Dumnezeu, adică îi aducem închinare. Ca preoție împărătească vestim virtuțile lui Dumnezeu – și aceasta este slujirea.

Niciunul nu are toate darurile

Este adevărat că noi toți nu avem majoritatea darurilor arătate în 1 Corinteni 12.28, nici nu avem toți darurile de evanghelist, păstor sau învățător potrivit cu Efeseni 4.11, dar toți putem sluji cum citim în Romani 12.3-8 (sau să avem „ajutorări” ca în 1 Corinteni 12.28. Ed.). Dacă nu putem profeții sau învăța, putem arăta ospitalitate și îndurare. Putem binecuvânta pe cei care ne persecută și putem plânge împreună cu fiecare sfânt care plânge. Putem fi de ajutor oriunde este nevoie și în toate acestea slujim în adevăr Domnului.

Calificări pentru închinare și slujire

Totuși sunt unele calificări ca noi să ne închinăm și să-l slujim lui Dumnezeu cu adevărat. În ce privește închinarea, Evrei 10.19-22 ne spune că avem „îndrăzneală să intrăm în locurile sfinte prin sângele lui Isus” și suntem îndemnați să ne apropiem de Dumnezeu „cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței.” Acestea sunt calificări importante. Credința trebuie să fie într-un exercițiu activ, pentru ca în felul acesta să avem siguranță deplină bazată pe lucrarea lui Hristos – fără îndoială sau teamă. Apoi o inimă sinceră arată un suflet deschis care este rezultatul unei conștiințe sensibile și a judecății de sine. (Atunci putem avea îndrăzneală, nu teamă, ca să intrăm. Ed.)

În ce privește slujirea, să citim în Fapte 20.17-35. Aici apostolul Pavel, unul din cei mai însemnați slujitori ai lui Hristos, își revede felul în care a lucrat. Slujirea noastră poate fi neînsemnată comparată cu a lui Pavel, totuși lucrurile care l-au caracterizat pe el trebuie să ne caracterizeze și pe noi. Iată câteva din ele: „cu toată smerenia”, „cu lacrimi” (care exprimau multă dragoste și încercare), „n-am încetat” (stabilitate), „n-am poftit argint, nici aur, nici îmbrăcăminte de la nimeni” (cele mai îndreptățite lucruri înaintea lumii) și „v-am arătat în toate” (practicând ceea ce predica). Acestea sunt calificări importante, în adevăr!

A face lucrul care este necesar

Cei tineri și credincioșii de curând mântuiți se întreabă deseori cum ar putea sluji Domnului. I-aș încuraja să slujească Domnului făcând, simplu, lucrul care (acolo unde își trăiesc viața în legătură cu Dumnezeu) este necesar, aproape de ei. „Să faci ceea ce este aproape” este un ghid foarte bun pentru noi toți, chiar dacă ar fi lucrul pe care nu ți-ar place să-l faci!

Cu ani în urmă, o servitoare puțin educată din Virginia câștiga 4 dolari pe lună. Din aceștia, un dolar îl dădea la biserică și un dolar misiunii pentru străinătate. Era cea mai darnică din acel loc în aceste două direcții. Ceilalți doi dolari mergeau la tatăl ei care era foarte sărac. Ea se îmbrăca din ce lucra ea însăși, seara sau noaptea. Un misionar a venit pe acolo și ea i-a pus la dispoziție camera ei. Deschizând Biblia ei care era pe masă, el a observat că era subliniată la mai multe versete pe fiecare pagină. Ce l-a impresionat mai mult a fost nota ei de la Marcu 16.15: „Duceți-vă în toată lumea!” Și nota ei era: „Oh, numai de-aș putea!” A doua zi el a vorbit cu ea despre acest lucru, iar ea a început să plângă. În final, istoria s-a conturat. Ea se întorsese la Dumnezeu când avea 14 ani. În acea zi, ducându-se acasă, a găsit o hârtie pe care era scris: „Chemare pentru evanghelie în China.” Nimeni nu știa de unde era. Hârtia aceea însă i-a schimbat gândurile. S-a rugat 10 ani ca Domnul s-o trimită în China, dar El nu-i răspunsese.

Mai târziu, spunea ea, părea să-și schimbe gândul. Chiar cu două săptămâni mai înainte, zicea că făcuse o greșeală și că planul Domnului pentru ea era, simplu, să fie o misionară în bucătărie. De îndată rugăciunea ei era: „Fă-mă să vreau să fiu o misionară pentru Tine în bucătărie! Și Domnul îi răspunsese la acea rugăciune. Timp de 10 ani ea dorise un lucru mare, chiar dacă nu neglijase lucrurile mai mici, așa cum arătau contribuțiile ei. Dar numai târziu ajunsese să accepte și lucrurile mici făcute pentru Domnul în locul strâmt al bucătăriei. Dar atunci Domnul a trimis-o în China, pentru o viață de slujire foarte binecuvântată: misionarul acela s-a convins că Dumnezeu în mod special îl trimisese acolo, ca s-o ajute să se ducă în China, și s-a dus.

Astfel de slujiri să fie înmulțite! „Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult” (Luca 16.10).

clickbible.org